

Foreldre, barn og kirken

Som medlemmer av samfunnet trenger kristne foreldre å utdanne barna sine, og de må ikke overlate en slik avgift til kirken eller andre institusjoner.

Foreldre, barn og kirken

Introduksjon

Hva kan jeg gjøre for å holde barnet mitt i kirken? Dette er et spørsmål som mange kristne foreldre stiller.

De med små barn vil ha formler for å forhindre at barna deres kommer på avveie fra kirken, og de med store barn, som har tatt avstand fra kirken, vil at Gud skal utføre et mirakel.

Hva å gjøre?

En troendes sønn trenger å bli født på nytt

Først og fremst må enhver kristen være klar over at 'kjøttets barn ikke er Guds barn'. Som? Er mitt barn, født i et evangelisk og / eller protestantisk fødested, ikke et Guds barn?

Nå, hvis 'sønn av en troende var Guds sønn', måtte vi være enige om at alle Abrahams etterkommere også er Guds barn, men dette er ikke hva Bibelen lærer.

Apostelen Paulus skrev til kristne i Roma og gjorde det klart at det å være en etterkommer av Abrahams kjøtt ikke er det som gir guddommelig filiering "Ikke at Guds ord manglet, for ikke alle som er fra Israel, er israelitter; Ikke fordi de er etterkommere av Abraham, er de alle barn "(Rom 9: 6 -7). "... det er ikke kjøttets barn som er Guds barn, men løftets barn regnes som etterkommere" (Rom. 9: 8). Hvis Abrahams barn ikke er Guds barn, følger det også at sønnen til en troende ikke er et Guds barn.

Derfor må alle som ønsker å oppnå guddommelig filiasjon ha samme tro som den troende Abraham hadde, det vil si at for at en kristen sønn skal være et Guds barn, må han nødvendigvis tro på samme måte som faren trodde på evangeliets budskap.

"Vit så at de som er av tro, er Abrahams barn" (Gal 3: 7).

Bare de som genereres gjennom det uforgjengelige frøet, som er Guds ord, er Guds barn, det vil si at barn av kristne ikke nødvendigvis er Guds barn.

Kirken er Kristi legeme

For det andre må alle kristne være klar over at Kristi legeme, som også kalles en kirke, ikke kan forveksles med menneskelige institusjoner, som familien og kirken. Å være en del av en menneskelig institusjon gjør ikke at mennesket tilhører Kristi legeme, det vil si frelst.

Ansvaret for å utdanne

Som medlem av samfunnet trenger kristne foreldre å utdanne sine barn, og du bør ikke overlate en slik avgift til kirken eller andre institusjoner. En slik oppgave er utelukkende

foreldrene. Hvis foreldrene er fraværende, bør denne oppgaven overføres til en annen person som spiller denne rollen: besteforeldre, onkler eller, som en siste utvei, en institusjon etablert av samfunnet (barnehjem).

Hvorfor kan ikke oppdraget med å oppdra barn delegeres? For innenfor normalitet er foreldre de menneskene som har den beste og største tilliten de første årene av et individs liv. Basert på dette tillitsforholdet blir familieinstitusjonen et laboratorium der alle tester for å produsere en ansvarlig borger blir utført.

Det er innenfor familien man lærer hva som er autoritet og ansvar. Menneskelige relasjoner læres og utvikles i familien, for eksempel broderskap, vennskap, tillit, respekt, hengivenhet, etc.

Siden foreldre har det beste og mest tillitsfulle forholdet, er de også de beste til å presentere Kristi evangelium for barn under opplæringsprosessen. Derfor er det hilsen at foreldre ikke gir barna sine en hevngjerrig og ondskapsfull Gud. Setninger som: *"- Ikke gjør dette fordi pappa ikke liker det! Eller, – hvis du gjør dette, straffer Gud! "*, Gjenspeiler ikke sannheten i evangeliet og forårsaker enorm skade på barnets forståelse.

Forholdet som evangeliet etablerer mellom Gud og mennesker, ledes av tillit og trofasthet. Er det mulig å stole på noen som er ondskapsfulle og hevngjerrige? Ikke! Nå, hvordan er det mulig for en ung mann å stole på Gud, hvis det som er blitt presentert for ham ikke samsvarer med sannheten i evangeliet?

Foreldre må demonstrere for barna sine at en del oppførsel ikke tolereres fordi faren og moren effektivt misbilliger. At slike holdninger effektivt er forbudt av far og mor. At slik oppførsel er skadelig og at hele samfunnet også ikke godkjenner.

Ikke gi barnet ditt en angerfull, nervøs Gud som er klar til å

straffe deg for enhver oppførsel. Slik oppførsel fra foreldrene viser tydelig at de unngår sitt ansvar som lærer.

Å utdanne barn ved å etablere et forhold av frykt, å ha Gud, kirken, pastoren, presten, djevelen, helvete, politiet, svarte ansikter okser, etc., som bødler eller straff, ender med å produsere menn som de ikke gjør respektere institusjoner og forakte de som utøver myndighet. Denne typen utdanning etablerer frykt i stedet for respekt, ettersom tillitsforholdet ikke er etablert. Når frykten forsvinner, er det ikke lenger noen grunn til å adlyde.

Foreldre som handler på denne måten når de utdanner barna, har sin del av skyld i å villedde barna sine. Kirken har også sin del, fordi den ikke klarte å utnevne foreldre som den eneste og legitime ansvarlige for utdannelsen til barna sine. Staten er også skyldig, siden den påtar seg rollen som pedagog, når den i virkeligheten bare er et middel for overføring av kunnskap.

Hvis grunnlaget for utdanningen ikke er avgrenset i familien, og slike begreper brukt og opplevd i familieforhold, vil enhver annen menneskelig institusjon, som kirken og staten, være dømt til å mislykkes.

Mange foreldre bruker seg til å jobbe, studere og kirken, men de investerer ikke tid i barnas utdanning. Utdannelse av barn foregår på heltid, og det er ikke sunt å forsømme denne gangen.

Når skal jeg begynne å utdanne?

Bekymring for barn oppstår vanligvis bare når kristne foreldre føler at barna tar avstand fra kirkeinstitusjonen. Fryktelige appellerer til pålegg og tvang, og tvinger barn til å gå i kirken. En slik holdning tar enda mer feil enn å ikke ha

instruert barnet til rett tid.

Disse spørsmålene skremmer noen kristne foreldre fordi de ikke vet hva deres rolle som medlem av samfunnet er, og hva de har som misjon som ambassadør for evangeliet. Kristne foreldre kan ikke blande disse to funksjonene.

Kristne foreldre har to veldig forskjellige oppdrag:

- a) å utdanne barna sine til å være medlemmer av samfunnet, og;
- b) kunngjør evangeliets fantastiske løfter til barna, slik at de aldri avviker fra troen.

Disse oppdragene må utføres fra en tidlig alder, og ta vare på å håndtere opplæring og opplæring av en borger samtidig uten å forsømme undervisningen om sannhetens ord, og understreke Guds kjærlighet og trofasthet.

Fra en ung alder må barnet læres å respektere myndighetene, og det er gjennom foreldrene at barnet vil bli utøvd når det gjelder underkastelse til autoritet. Gjennom søsken, besteforeldre og onkler lærer barnet respekt og trivsel. Som venner, lærere, naboer og fremmede, vil barnet lære forhold til verden.

Hva med evangeliet? Hva anbefaler Bibelen? I 5. Mosebok leser vi følgende: "Og du skal lære dem til barna dine og snakke om dem mens du sitter i huset ditt og går på stien og legger deg og reiser deg" (5.Mos 6: 7). Om livsstilen må barnet instrueres til enhver tid, det vil si hjemme, på vei, ved sengetid og når man reiser seg.

Instruksjonen av de hellige 'bokstavene' er foreldrenes ansvar! Å delegere en slik funksjon til søndagsskolelæreren er ikke anbefalt av Skriftene, dessuten begrenser det undervisningstiden om Kristus til en gang i uken, i en periode på bare en time. Helt forskjellig fra det Skriften anbefaler:

daglig undervisning.

Barn og samfunn

Foreldre må hjelpe barn til å forstå at alle skylder lydighet mot foreldre og samfunn. Innlevering til foreldre i dag er et essay og lærling til innlevering som kreves av samfunnet, både på skolen og på jobben.

Etter at vi har blitt instruert, selv om den unge ikke ønsker å følge Kristi evangelium, vil vi ha en borger forpliktet til visse sosiale verdier.

Et av de aktuelle problemene i utdannelsen til kristne barn i dag er å blande familieopplæring med kirke. Å delegere ansvaret for å overføre sosiokulturelle verdier til kirken er en stor feil. Når den unge personen vokser opp og er skuffet over visse personer i institusjonen, ender han opp med å komme bort fra medlemskapet i samfunnet han deltok i, og samtidig gjør han opprør mot alle typer sosiale verdier.

Når foreldre er klar over at de ikke genererer barn for Gud, bruker de mer på utdanning og evangelisering av barn. De fortviler heller ikke når de ser at skuddene deres ikke er i humør til å gå i kirken. De vil ikke føle seg skyldige eller ansvarlige for barna sine når de ikke tar opp noen institusjonelle spørsmål.

Det er imidlertid nødvendig å utdanne barn gjennom å undervise i Guds ord uten å glemme å overføre og innprente sosiale verdier. Utdanning inkluderer samtale, lek, skjenn, advarsel, etc. La barna oppleve alle stadier i livet, fra barndom, ungdomsår og ungdom.

Men hva skal jeg gjøre når barn kommer bort fra kirken? For det første er det nødvendig å skille om barn har kommet bort fra evangeliet eller har tatt avstand fra en bestemt

institusjon.

Å ignorere grunnleggende evangeliske prinsipper får foreldre til å forveksle hva det vil si å være Guds barn med å tilhøre en bestemt kirke. Hvis et barn ikke lenger er en vanlig i kirken, bør han ikke bli merket som en villfarende, eller at han går til helvete osv.

Hvis en person bekjenner sannheten i evangeliet som Skriftene sier, betyr det at han ikke er på villspor, men bare skal være oppmerksom på behovet for å samles. Det kan være nødvendig for foreldre å undersøke hvorfor barna deres har vanen til å møte andre kristne.

Nå, hvis sønnen ikke bekjenner evangeliets sannhet og fortsetter å samles av vane, er hans tilstand for Gud urolig. Hva vet han om evangeliet? Bekjenner han troen på evangeliet? Hvis svaret er negativt, er det nødvendig å kunngjøre sannheten i evangeliet, slik at han kan tro og bli frelst, og ikke bare en kirkegjenger.